

[Evan Jensen.]

at det igen kan blive vanskeligt for disse særlige kategorier af præster at få embede, kan man jo altid tage loven op til revision igen.

Samuelson: Det radikale venstre kan tilslutte sig, at ægtefolk af forskellig trosretning ikke længere skal afgive erklæring om, i hvilken tro eventuelle børn skal opdrages.

Vi kan ligeledes tilslutte os, at man nu lader de særlige regler om besættelse af hvert femte embede ophæve, da de også efter vor opfattelse er helt overflødige.

Men så skal vi atter en gang til at diskutere menighedsrådenes rådighedsbeløb. Det kan egentlig forekomme forbløffende, at beløb af den her skitserede størrelse har kunnet give anledning til så megen diskussion i kirkelige kredse og skabe så mange problemer for kirkeministeriets administration. Men det skyldes, at der ligger meget mere i det end det økonomiske. Der ligger nemlig også spørgsmålet om, hvad der forstås ved folkekirke, og hvad der er menighedsrådenes opgave.

Fra kirkeligt aktivistisk hold køres der i disse måneder en meget hård propaganda om den udemokratiske folkekirke med et magthaverisk kirkeministerium, der ikke vil lade de stakkels menighedsråd få lov til at gøre en indsats. Når man siger sådan, er det, fordi man har en helt anden opfattelse af folkekirke og menighedsråd, end jeg mener er den rigtige. Man taler om en stivnet kirke i statens kvælende favntag, og man kræver demokrati, så man kan komme bort fra de tilstande, hvor menighedsrådenes aktivitetstrang lammes af statslige overgreb og et menighedsrådsmedlem blot er en sølle marionet, hvis bevægelser styres af embedsmændene i ministeriet.

Der er flere ændringer i den kirkelige struktur, som man må håbe vil komme; men når aktivisterne kræver uindskrænket myndighed over rådighedsbeløbet, skyldes det nok, at de anser det at være medlem af et menighedsråd for en kristelig funktion. Men det at være menighedsrådsmedlem er og bliver nu engang en borgerlig, verdslig funktion. Ligesom sogne- og byråd skal sørge for inden for den demokratiske kommunale lovgivnings rammer at skabe de kår, der danner de bedste rammer for men-

neskers udfoldelse og trivsel, således skal menighedsrådet på det lokale plan, men inden for den demokratiske kirkelige lovgivning, skabe den verdslige ramme omkring kirken. Hvis et menighedsråd misforstår sin opgave og vil være mere end ramme, vil til selv at være kirke, må der nødvendigvis komme utilfredshed med de givne kår, men så er det ikke i kårerne, men hos menighedsrådet, fejlen ligger; så er det ikke menighedsrådet, der lider under udemokratiske forhold, men tværtimod menighedsrådet, der egenmægtigt sætter sig ud over demokratiet ved at ville påtage sig en rolle, det ikke er kaldet til.

Derfor er vi tilfreds med, at der i bemærkningerne står, at rådighedsbeløbet ikke kan bruges til fremme af enkelte kirkelige retningers interesser, at man ikke kan løse alment kulturelle opgaver via rådighedsbeløbet, og at sociale og diakonale opgaver heller ikke kan løses over rådighedsbeløbet, men må henvises til støtte fra anden lovgivning.

Med bemærkningerne til lovforslaget er det fastslået, hvad der er officielt kirkeligt arbejde, og hvad der er frivilligt. Det er denne grænse, der ikke må nedbrydes, for hvis det sker, ophører folkekirken med at eksistere og bliver en missionerende frikirke. Derfor må vi anbefale et grundigt udvalgsarbejde for at trække grænserne om muligt endnu skarpere op, så vi kan undgå de evindelige sager og måske også nå frem til at decentralisere og lade klagerne afgøre på provstiudvalgs- og stiftsøvrighedsniveau, med andre ord få dem væk fra kirkeministeriets administration.

Må jeg så sluttelig sige, at jeg er ganske enig med hr. Vestergaard Poulsen i hans vurdering af affæren fra Sct. Johannes sogn i Herning. Vi har en lov om, hvad rådighedsbeløbene må anvendes til; så kan et menighedsråd være ganske enig og med samtlige stemmer vedtage, at det vil bryde loven, men det er og bliver urimeligt, at det to år i træk bryder loven og så vil stille sig op som martyrer bagefter.

Morten Lange: Det foreliggende lovforslag er en sammenvævning af en lang række forskellige sager. At fjerne de særlige muligheder for at få ansat visse grupper af præster synes i disse præstemangeltider at være